



Mulțumiri

Deși în final fiecare scriitor este răspunzător pentru ceea ce a creat, este nevoie de multă susținere pentru a transforma ceea ce el își imaginează în cărți adevărate și a le pune la dispoziția cititorilor. Vreau să le mulțumesc acelor care au avut grijă de mine și de scrierile mele în procesul publicării.

Printre primii oameni față de care sunt îndatorat este agentul meu, Aaron Priest. Pe Aaron l-am întâlnit pentru prima dată în 1975 când mă aflam în New York cu afaceri, iar el tocmai își punea pe picioare agenția literară, lucrând dintr-un mic birou de pe East Fortieth Street. Însă eu nu mă apucasem încă să scriu și abia în 1982 mi-a vândut două romane, punând astfel bazele unui parteneriat care a durat două decenii și douăsprezece romane.

Agentul literar se îndeletnicește cu o alchimie ciudată, combinând cuvintele și dolari cu dorința, plină de speranță, ca în final să creeze aura strălucitoare a scriitorului, care să servească ambele interese. E o profesie enigmatică ce implică un cumul complex de relații între autor și agent și publicist și public.

Aaron, a fost norocul meu să ajung în biroul tău acum douăzeci și șapte de ani. Dintre toate beneficiile evidente pe care le-am obținut din această întâlnire, există unul care le întrece pe toate: datorită ție eu mi-am putut face o carieră în compania intimă a limbii engleze. Asta încă mi se pare extraordinar. Ți sunt pe deplin recunoscător pentru că mi-ai oferit privilegiul de a fi un romancier.

În afară de asta, anii în sine au legat această prietenie, în momente grele sau ușoare, din Texas până în Manhattan. *Mil gracias, mi amigo.*

Pe parcursul scrierii acestor douăsprezece romane, cam toată lumea din biroul lui Aaron m-a ajutat. Mulțumirile mele lui Molly Friedrich pentru luarea inițiativei chiar atunci când inițiativa contează atât de mult; lui Lucy Childs care abordează anxietatea atât de natural și firesc; lui Frances Jalet-Miller a cărei contribuție deosebită nu este uitată; și Lisei Erbach-Vance care este cea mai eficientă, încrezătoare și minunată persoană cu care am lucrat vreodată.

Multe mulțumiri lui Larry Kirshbaum și Maureen Mahon Egen care m-au adus la Warner Books cu trei romane în urmă. Nu e de ici, de colo să îți pui încrederea într-un scriitor și apoi să trăiești sușiurile și coborâșurile carierei lui. Implicarea necesară pentru aceasta nu ar trebui niciodată uitată și nici nu este.

Mulțumesc lui Jamie Raab pentru că și-a bătut capul cu propunerile și termenii limită și editarea, și lui Harvey-Jane Kowal și Sonei Vogel pentru că s-au ocupat de marea de detalii care cu siguranță apar în sutele de pagini ale unei cărți.

Și o mulțumire specială îi adresez editorului Jessica Papin care a urmărit fără încetare cel mai bun roman din prima variantă a acestui manuscris. Ți mulțumesc, Jessica, pentru îndrumarea ta generoasă și atentă.

Capitolul 1

Benny Chalmers se holbă pe fereastra deschisă a camionetei sale. Purta o cămașă kaki cu mâneci lungi, murdară și pătată de sudoare, blugi soioși și o pereche de cizme obosite de cowboy, înalte până aproape de genunchi. Avea fața roșie din pricina celor patruzeci și unu de ani petrecuți în soarele ținutului de graniță, dar fruntea îi era albă ca a unui cadavru, pe porțiunea unde fusese protejată de șapca lui, marca Stetson.

Era ora trei și douăzeci după-amiază și Chalmers stătea în mijlocul a aproximativ opt hectare și jumătate de pământ arid, cunoscut ecologiștilor sub numele de câmpiile din Sudul Texasului, și tuturor celorlalți oameni sub numele de ținutul Brush. În jur, pe o rază de trei sute de kilometri, nu era mai nimic, cu excepția unor ferme izolate. Ele se aflau aproape de granița cu Mexicul la doar două sute de metri distanță.

Soarele ardea. Cât puteai vedea cu ochii, în orice direcție, era un peisaj arid, nesfârșit, de tufișuri de gheara mâței și tufe de cactuși, de înălțimea unui om.

Chalmers îi privea pe *vaqueros* în timp ce încărcau 126 de vite de rasă mixtă în camionul său special. Fusese angajat să le ducă la o altă fermă lângă Bandera, trei sute de kilometri mai la nord. Vitele erau ținute într-un mare labirint de țărcuri, făcut din țevi vechi și ruginite. O rampă lungă din fier și lemn era așezată între țărcuri și partea din spate a remorcii masivului camion Wilson, cu trei punți și douăsprezece roți.

Un elicopter tocmai ateriză într-o tornadă de praf, la o sută de metri în stânga lui Chalmers. Din elicopter coborără trei bărbați care purtau arme, bocanci și bine-cunoscuta uniformă de culoare verde-închis a Grănicerilor Statelor Unite. Erau interesați să-i vadă pe *vaqueros* încărcând vitele și erau de asemenea interesați de echipamentul lui Chalmers.

– Fir-ar să fie, mormăi Chalmers, mijind ochii din pricina soarelui.

Vitele zguduiau și balansau trailerul uriaș în timp ce urcau pe rampă și se adunau în pânțelele cavernos al camionului. Cele care erau încă în țarcuri se învârteau și se agitău în praful fierbinte, stârnind un nor greu deasupra zonei de încărcare.

Chalmers transporta vite pentru fermierii de la granița de peste douăzeci și doi de ani. El cunoștea mai bine decât oricine altcineva drumurile lăturalnice de țară care treceau pe la diverse ferme îndepărtate între El Paso și Brownsville. De asemenea, știa piste de aterizare ascunse și cunoștea activitatea din ce în ce mai intensă a grănicerilor din cauza creșterii contrabandei cu droguri și a traficului de persoane la granița de sud a Statelor Unite. Totodată știa că șansele lui scad din ce în ce mai mult.

Îi privea pe cei trei grăniceri cocoțați în spatele remorcii, privind în trei direcții diferite prin ochelarii de soare. Vorbeau între ei fără să se uite unul la altul, în timp ce praful ridicat de operațiunea de încărcare plutea deasupra lor și se depunea pe uniformele care, fiind umede, din cauza transpirației abundente, se pătau.

Pentru un moment grănicerii dispărură după o latură a camionului cu remorcă, lung de douăzeci de metri. În momentul în care reveniră din spatele cabinei roșii a camionului Mack, se uitară către Chalmers și-l salutară. Acesta răspunse la salut, scoțându-și mâna butucănoasă pe fereastră vehiculului.

– *Adios*, băieți, spuse printre dinți.

Se întoarse și privi din nou prin parbriz holbându-se la ceața prăfoasă, la vite și la *vaqueros*. Dar nu se relaxă până nu auzi motorul elicopterului, care pârâia ușor în încercarea de a se ridica. Își șterse fruntea cu mânăca largă a cămășii.

Chalmers mai făcuse trafic de carne vie, operațiunile fiind gândite cu pricepere și executate rapid. Pentru a păcăli narurile câinilor Patrului de Graniță, construisese două containere în acoperișul curbat al remorcii sale.

Containerele aveau o înălțime de șaizeci de centimetri (ceva mai mult decât avea nevoie un om să încapă întins pe spate), un metru și șaptezeci de centimetri lungime și șaizeci de centimetri lățime. Transmiterea aer condiționat din cabină în containere și instalase în interiorul lor niște rezervoare înguste de apă, dotate cu furtunuri pentru ca cei ascunși să poată bea. Un om putea să trăiască cu ușurință trei zile în ingenioasele containere, fără să se resimtă prea mult.

Numai doi oameni puteau fi luați în container la un transport. Livrarea era garantată. Dar costa mult. Și Chalmers știa al naibii de bine ce însemna asta. Oricine venea la el și era dispus să îi plătească prețul, trebuia să aibă un aranjament serios pentru când ajungea în State, nu doar o slujbă într-o speluncă de fast-food. El oferea servicii de excepție în traficul de persoane. Și afacerea sa mergea ca pe roate. Făcuse aproape 750 000 de dolari în șase luni. Bani gheață.

Spre seară, Benny Chalmers terminase cu hârțogăria, folosind, pe post de birou capota camionetei fermierului. Cei doi își strânseseră mâinile, după care Chalmers spuse că se duce să ia o îmbucătură chiar în camionul său, urmând apoi să plece. Aplecându-se în fața camionului, se uită cum fermierul și îngrijitorii de la fermă se îndepărtau de țarcurile pentru vite, pentru a pregăti câteva remorci pentru transportul cailor.

O jumătate de oră mai târziu Chalmers stătea la marginea tufişurilor, purtând o conversație serioasă în spaniolă cu patru coioși mexicani. Camionul stătea nemișcat în lumina crepusculară din spatele său, cu luminile sale de chihlimbar care străluceau ca niște panglici lungi de jăratic. Coioși adevărați urlau și alergau în noaptea întunecată a deșertului. Coioșii cu care avea de-a face Chalmers erau bărbați fără suflet, cu mai mulți bani decât plătea guvernul Statelor Unite agențiilor pentru menținerea legii și ordinii. Cumpăraseră cea mai bună aparatură electronică pe care tehnologia o putea produce și erau gata să demonstreze că operațiunile lor nu vor da greș. Acești traficanți mexicani prăpădiți erau dotați cu microfoane și căști mai ceva ca niște tineri care cântă la MTV.

Chalmers transpira, era agitat, dorindu-și mult să nu fi acceptat această încărcătură specială. Se hotărâse să renunțe după această ultimă aventură. Acest transport ar fi trebuit să fie ultima sa afacere necurată. Puștiul care părea să fie șeful operațiunii vorbea încet în microfonul curbat adus aproape de gura sa. Cu toții se întoarseră și priviră spre sud, spre râu și spre Mexic. Liniște. Un minut. Două. Trei. Cinci. Văzură cu toții lumina albastră distinctivă a elicopterului înainte de a-l auzi, cu motorul său silențios care, la distanță, nu făcea mai mult zgomot ca o simplă tuse.

Deodată, Chalmers simți că va fi mult mai complicat. Mai văzuse această mașinărie a văzduhului doar o singură dată înainte, dar auzise o mulțime de povești despre ea. Ar fi putut să ceară de două ori prețul pe care îl ceruse. Dumnezeuule!

Elicopterul negru ateriză pe o fâșie de nisip din albia râului, se opri nu mai mult de un minut, apoi se ridică din nou și dispăru în întuneric. Așteptară. Curând, câțiva oameni apărură din tufişurile soioase și înaintară cu mare grijă, ca niște umbre dezlipite din neant.

Erau trei bărbați însoțiți de alți doi care purtau cagule negre. Bărbații cu cagule erau îmbrăcați mai bine decât ceilalți și comunicau doar prin semne. Își putea da seama că aceștia vedeau prin pânza ciudată a cagulelor. Cel mai bine făcut dintre bărbații cu cagule avea în mână o plasă din plastic ieftin, în care erau câteva fructe de mango și portocale.

Una dintre cele trei escorte vorbea cu șmecherul MTV și apoi micul găinar aflat la conducere se întoarse spre Chalmers și îi vorbea într-o engleză perfectă și fără accent.

– OK, Tăticu', cărâi el, e OK pentru noi. N-avem nimic de-a face cu ceilalți.

Chalmers înfucuiiță din cap și puștiul îi înmână un plic gros. Chalmers scoase calm din buzunar o lanternă mică și începu să numere. Nu-i păsa câtuși de puțin câți oameni stăteau după fundul lui. Își urmărea interesul. Toți banii erau acolo. Își ridică privirea.

– Bine.

– Hai să-i încărcăm pe oamenii ăștia, spuse puștiul.

Cei doi bărbați cu cagule se cățărară pe marginea remorcii și se târâră cu picioarele înainte în micuțul compartiment de deasupra remorcii pentru vite. Nu mai scoteau nici o vorbă, odată ajunși în containere.

Chalmers, așezat pe șinele din exteriorul remorcii, începu să le explice cum să acționeze gurile de ventilație și furtunurile de apă.

Se făcuse două și jumătate dimineața, când Chalmers ajunse să livreze vitele la un alt grup de țarcuri izolate de la Braden Ranch, la sud-vest de Bandera. Era Texas Hill Country, cu dealuri rotunde acoperite de stejari și o centură de jnepeni de munte. Râul Medina era atât de aproape încât îi puteai simți mirosul.

În întunericul dimineții proaspete, Chalmers îi spuse fermierului că trebuie să rânduiască vreo câteva lucruri în

remorcă înainte de a pleca, își luă la revedere și privi cum farurile ultimului pick-up se îndepărtează pe drumul pietruit care urca din vale.

Apoi Chalmers se întoarse și își cocoță trupul greoi pe șinele remorcii, urcându-se deasupra ei. Cu un clinchet mic desfăcu două șuruburi și ridică panoul care ascundea cele două cubicule.

– *Está bien*, spuse el și coborî din nou pe șine.

De jos privi cum primul om se răsuca afară din container. Nu mai purta cagulă, iar asta îl făcu imediat pe Chalmers să devină atent. În timp ce primul bărbat îl ajuta pe cel de-al doilea – de asemenea fără cagulă acum – să se extragă cu greu din lateralul remorcii pentru vite, Chalmers observă că acesta era în mod cert mai tânăr și mai musculos. Avea alura unui bodyguard.

Erau amotziți și se mișcau încet, dar până la urmă reușiră să își găsească drumul către sol. Chiar dacă era întuneric, Chalmers își ținea intenționat capul jos când bodyguardul scoase un telefon celular și formă un număr. Bărbatul mai în vârstă se îndepărtă puțin de camion, își desfăcu fermoarul pantalonilor și se ușură în întuneric, cu spatele la ei.

Chalmers făcea mare caz că ar fi ocupat să aranjeze ceva la capătul remorcii, dar nu pierdu din ochi mâinile tânărului. În acest moment Chalmers nu mai era util, devenise mai degrabă un risc. Când bărbatul termină conversația, se îndreptă spre Chalmers.

– În ce parte este drumul? întrebă acesta în engleză.

– Chiar în spatele tău, spuse Chalmers, cu o privire alertă, înclinând din cap către poteca pietruită din tufișuri. Privirea sa se îndreptă rapid spre potecă.

– În regulă, spuse bărbatul, iar vocea sa exprima atât mulțumire, cât și despărțire.

– Așteaptă o jumătate de oră, adăugă acesta, apoi se întoarse și se îndreptă spre celălalt bărbat, care se legăna înainte și înapoi.

Schimbară câteva vorbe și apoi, fără să se întoarcă, se îndepărtă în întunericul de cobalt îndreptându-se în direcția singurului drum care pornea din vale.

Chalmers se aplecă încet spre o ladă de scule aflată sub scara platformei sale și scoase un binoclu. Se îndepărtă de camion și se așeză pe pământ, cu picioarele strânse sub el și cu coatele odihnindu-se pe genunchi. Duse binoclul la ochi și îi focaliză pe cei doi bărbați care se conturau într-o lumină verde, ușor încețoșată, din cauza lentilelor pentru vederea de noapte. Erau încă împreună. Nu se uitau înapoi.

Cu o milisecundă înainte de a o simți, sesiză țeava groasă și rece, apăsând puternic pe urechea sa dreaptă. Știu. I se părea că nu mai are greutate, iar trupul său greoi și îmbătrânit levită ușor. Apoi se opri la câțiva centimetri deasupra pământului, țeava rece împlântată în urechea sa fiind singurul lucru care îl împiedica să cadă. Încă îi privea pe cei doi bărbați îndepărtându-se în lumina difuză în momentul în care capul îi explodă.



Capitolul 2

Automobilul Lincoln Navigator urcă pe poteca de macadam până la un drum pietruit, mai larg, mai drept și mai lin. Apoi făcu la dreapta și prinse imediat viteză. În spatele SUV-ului, praful se ridica în întunericul clar, unde strălucirea lunii în al treilea pătrar îl prindea și îl transforma într-un vâl de pudră argintie, care plutea în noapte și apoi se scufunda încet pierzându-se în peisajul întunecat.

Când Navigatorul ajunse pe autostradă, coti la stânga și se îndreptă spre vest. Bărbatul de pe scaunul pasagerului din față îi dădu două pungi de hârtie cu hamburgeri omului din spatele său, care nu mâncase nimic în ultimele douăsprezece ore, cu excepția câtorva fructe de mango și portocale.

Pe măsură ce mașina înainta pe autostrada sinuoasă către Hill Country, cei doi bărbați de pe bancheta din spate mâncau, uitându-se prin parbriz la farurile care străpungeau întunericul. Cu toții ascultau comunicările concise în limba spaniolă care veneau dinspre echipamentul complex ascuns sub panoul de bord și în consola dintre cele două scaune din față. Spațiul era atât de aglomerat, încât părea a fi o cabină de avion.

Purtând căști și microfon, pasagerul de pe scaunul din față rostea din când în când un cuvânt sau două, într-o spaniolă fadă, fără intonație, schimbând uneori frecvențele. Pe consola centrală, ecranul unui computer afișa o hartă cu o rezoluție de o precizie remarcabilă și un punct roșu strălucitor care

staționa în colțul din dreapta sus. Evoluția automobilului era reprezentată în centrul din stânga jos al ecranului printr-un punct verde care pulsa, croindu-și drum pe o traiectorie neregulată către colțul din dreapta sus.

Virară spre nord.

– Ce-i cu băieții ăia? întrebă în engleză bărbatul mai în vârstă, referindu-se la ceva ce auzise la radio.

Din acest moment, dorea să vorbească în engleză. Să se obișnuiască. Gâtul îi era amorțit și hainele îi miroseau a băle-gar de vacă. Să călătorească în acoperișul unui camion de vite nu era modul lui de deplasare obișnuit.

– Sunt pe poziții amândoi.

– Ai verificat echipamentul cu ei?

– De mai multe ori.

Bărbatul mai în vârstă oftă dezgustat și aruncă restul de hamburger în pungă. Al naibii hamburger! Se șterse la gură cu șervețelul de hârtie. Îi va sta în stomac ca o piatră. Aruncă punga pe podea. Ai naibii hamburgeri americani idioți!

– Și ceilalți doi? întrebă el.

– La fel.

– La fel ce? se răfoi.

– Sunt gata. Echipamentele lor sunt bine puse la punct. Așteaptă vești de la tine.

Afară, peisajul era iluminat de luna strălucitoare care aler-ga odată cu ei. Dealurile păreau de mărimea unor piramide, rotunjite și deghizate de timp, kilometru după kilometru. Din când în când acestea se terminau brusc și se deschidea câte o vale, iar alteori câmpuri și uneori pajiști se rostogoleau sub lumina lunii. Pe alocuri, în depărtare, ferestrele unor ferme solitare ardeau ca niște nestemate izolate.

– Când planifici așa ceva, în această țară, spuse către nimeni în particular, privind afară pe fereastră, nu poți fi niciodată des-tul de precaut. În cazul acesta nu poți fi niciodată prea atent.